

- 1 -

ผมเป็นคนที่เคยโตมากับความทุกข์

ไม่สิ...จะพูดแบบนั้นก็ไม่ถูกซะทีเดียว

เรียกว่า 'ผมเป็นคนที่เคยโตมากับความทุกข์ของคนอื่น' จะดีกว่า

ตั้งแต่จำความได้ผมก็มักจะได้ยินเสียงของความทุกข์ในใจคนรอบข้าง
ความสามารถพิเศษสุดประหลาดที่บางครั้งผมก็คิดว่าดี ขณะที่บางครั้งก็รู้สึก
ว่าไม่มีคงดีกว่า แต่ในเมื่อเลือกไม่ได้ การใช้ชีวิตกับมันให้มีความสุขก็คงเป็น
ทางออกที่ดีที่สุด

อย่างไรก็ตาม ผมก็ยังสามารถพูดได้เต็มปากว่ามีความสุขกับทั้งชีวิตที่
ผ่านมาและปัจจุบันของตัวเองมากเหลือเกิน ซึ่งความสุขนั้นก็เพิ่มปริมาณมาก
ขึ้นเป็นเท่าตัว...

เมื่อมีเขาคนนี้อยู่เคียงข้าง

"อู่"

"..."

"ตื่นได้แล้ว สายแล้วนะ"

"อืม..."

"อู่!"

ผมปรือตามองเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองย้ำเป็นครั้งที่สอง หลับตาลง

อีกครั้งอย่างเมื่อยล้าเพราะรู้สึกลึมตาลำบากเมื่อแสงแดดจากด้านนอกสาด
มากระทบเต็มหน้า พลิกตัวหนีไปอีกฝั่ง ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง
จะลึมตาได้เต็มที่

"จะตื่นได้หรือยัง อย่าให้ต้องเอาน้ำมาราดนะ"

"...ครับ" ผมตรงตบพวงเอี้ยวตัวกลับไปมองหน้าอีกฝ่าย ยกมือป้อง
ไม่ให้แดดส่อง "ผมตื่นแล้ว"

"จะแปดโมงแล้วนะ เตียวก็เข้างานไม่ทันหรอก"

"เมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็เกือบเช้าแล้วครับ"

"ใครใช้ให้นายโหมงานหนักแบบนั้นล่ะ"

"ไม่มีครับ...ผมขออีกห้านาทีนะ"

"ต่อให้นาทีเดียวก็ไม่อนุญาต ลูกขึ้นเลย เตียวฉันต้องออกไปบริษัทแล้ว
มือออกกองตอนสิบโมง"

ผมตื่นเต็มตาอีกครั้งตอนที่ได้ยินเขาพูดเรื่องงาน ยันตัวขึ้นนั่ง รู้สึกว่า
ดวงตาเริ่มสู้แสงได้ "วันนี้ถ่ายวันสุดท้ายหรือยังครับ"

"พอรุ่งนี้ต่างหาก จำผิดหรือไงเนี่ย" เขาหัวเราะ "เห็นนั่งนับชะดี นี่กว่าจะ
ไม่พลาดเสียอีก" ท่าทางนี้ก็สนุกที่ผมเองไม่ตลกด้วย

"ผมไม่ขำนะครับคุณ"

"รู้แล้วนะ ทำไปได้ละนั่นลูกค่านะ"

"ลูกค้ำที่จ้องเหมือนจะกินคุณอยู่ตลอดเวลาผมไม่นับหรอก" ผมพูดพวง
เอี้ยวมือไปคว้าเอวเขารั้งให้นั่งลงบนตัก

"มากอดอะไรตอนนี่ เพิ่งบอกว่าสายแล้วไม่ใช่หรือ ยังไม่รีบลุกไป
อาบน้ำอีก!"

"กอดคุณแค่สองสามนาทีไม่ทำให้ผมสายกว่าเดิมสักหรอกครับ"

"ยังจะมาเถียงอีก นายจะทำฉันสายไปด้วยแล้วนะ"

"หอมผมสักครั้ง สัญญาว่าปล่อยเลย"

"ลูกเลย!"

คนชี้เขินของผมนี่ยังคงเป็นเหมือนเดิมทุกครั้งไม่ว่าจะโดนอ้อนมาเกือบ

สิบปีแล้วก็ตาม รักคุณไว้วางยกลบเกลื่อนแล้วทำเป็นดึงผ้าห่มไปพับ ผมหัวเราะ ลูกจากเตียง ฉวยหอมแก้มเขาฟอดใหญ่จากทางด้านหลัง ก่อนจะเอี้ยวตัวหลบมือที่เงื้อเตรียมจะฟาดลงมา

"จะตีผมอีกแล้วนะครับ"

"ใครใช้ให้หอมล่ะ ไปอาบน้ำเลย เหม็นปาก"

"เหม็นที่ไหน เดี่ยวผมก็จูบให้เลย"

"โอบอุ้มไม่เอา!" อีกฝ่ายขยับหนีผมทันทีที่ท่าจะทำจะเข้าไปจูบอย่างปากว่าใบหน้าอง้านั้นทำให้ผมขำและสุดท้ายก็ยอมเดินหลบไปทางห้องน้ำตามคำสั่ง

"เดี๋ยวตอนเย็นผมมารับนะ" ผมเอ่ยปากบอกอีกฝ่ายตอนที่รถแล่นมาจอดสนิทอยู่หน้าออฟฟิศเจ้าตัว

"มาได้หรือไง เดี่ยวคุณขวัญญาภิเข้ามาคุยงานจนดึกคืนอีก"

พอพูดถึงบุคคลที่สามที่ช่วงนี้ผมกำลังติดต่อกันด้วย ข้ายังเป็นคนที่ทำให้คนข้างๆ ไม่สบอารมณ์ติดต่อกันมานานหลายเดือนแล้ว แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นตัวผมเองก็ไม่สามารถบอกความจริงทั้งหมดกับเขาได้ในตอนนี้

"อย่าหน้าบึ้งสิครับ"

"ล้อเล่นนะ แค่อยากทำให้นายลำบากใจเล่น"

ผมอมยิ้ม หอมแก้มเขาอย่างเอาใจ "ผมคิดถึงใจคุณต่างหาก"

"พอแล้ว ไม่ต้องมาอ้อนเลย ไปทำงานเถอะท่านรองประธานกรรมการคนเก่ง"

"ครับ แล้วเดี๋ยวผมโทรหานะ"

"อืม อย่าลืมกินข้าวเที่ยงล่ะ ถ้าถามพี่แป้งแล้วนายทำงานจนลืมกินอีกล่ะก็ คราวนี้ได้รู้เรื่องแน่"

"ครับผม กินครับ ไม่กล้าแล้วครับ"

อีกฝ่ายหัวเราะแล้วดึงหูผม โทะษฐานที่แก้งแหย "เจอกันตอนเย็น"

"ฮือออ" ผมครางเสียงค่าน แก้งทำหน้ามู๋

"อะไร"

"จะลงจากรถแบบนี้หรือครับ"

"อืม ลงแบบนี้แหละ ไม่ลงแบบนี้ให้ลงแบบไหน เปิดกระจกลอดตัว
ออกไปหรือไง"

"ทำไมคุณใจร้ายแบบนี้"

"คบกันมาเข้าปีที่แปดแล้วเพิ่งรู้หรือไง"

"ที่ตอนกลางคืนไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย"

พอพูดวกเข้าเรื่องนี้อีกคนก็เริ่มเม้มปากน้อยๆ แสดงอาการอีกอีกไป
ไม่เป็น แต่พยายามปิดบังด้วยการเชิดหน้าขึ้น เพราะน่ารักแบบนี้แหละถึง
ไม่เคยหยุดแกล้งได้เลยสักที

"ฉันใจดีเฉพาะบนเตียงเท่านั้นแหละ"

ผมหัวเราะ "ใจดีเฉพาะบนเตียง เดี่ยวจะไม่ได้ลงจากเตียงนะครับ"

ก่อนจะกระตุกไปตอนทีคนตรงหน้าจูดยิ้มที่มุมปาก ดูเหมือนว่ารักคุณ
คนเก่งจะกลับมาแล้ว รอยยิ้มแบบนี้ผมมองที่ไรก็ต้องลอบกลืนน้ำลาย เสน่ห์
เหลือร้ายที่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็ไม่เคยลดน้อยลง ตรงกันข้ามกลับยิ่งทวีความ
รุนแรงขึ้นไม่หยุด รักคุณขยับเข้ามาใกล้ เอื้อมมือมาโอบคอผมแล้วดึงเข้าไปหา

"ไม่ให้ลงจากเตียงเลยจะดีหรือ ไม่อยากลองในรถบ้างหรือไง"

"คุณ!" ผมร้องชื่ออีกฝ่ายเสียงหลง ขยับตัวหลบเมื่อเจ้าตัวแสบมือลง
ที่หัวเข็มขัด

"อะไร หนีทำไม"

"ไปทำงานได้แล้วครับ ผมไม่เล่นแล้ว"

"ได้แค่นี้ยังมีหน้ามาเหยอีก"

"ใครจะสู้ที่คุณได้ล่ะครับ" ผมเอียงปากอย่างยอมแพ้ จูบที่ริมฝีปากอีกคน
เบาๆ แล้วแตะจมูกลงตรงข้างแก้ม "ตั้งใจทำงานนะครับ"

* * * * *

เป็นกิจวัตรประจำวันทำงานที่ผมต้องเคลื่อนรถเข้าไปในที่จอดรถผู้บริหาร ชั้นลิฟต์ไปห้องทำงานของตัวเอง พี่แบ่งส่งยิ้มให้และเอ่ยทักมาอย่างที่เคย

"อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านรอง วันนี้คุณรักคุณไม่มาด้วยหรือคะ"

"วันนี้เขามีนงานเข้านะคะครับ ผมเลยขับไปส่งก่อน"

"อ้อค่ะ พอดีเมื่อครู่คุณรัญต่อสายเข้ามาที่พี่ บอกว่าเย็นนี้ต้องไปเร็วขึ้นให้คุณอุ่นติดต่อกลับไปด้วยนะคะ"

"วันนี้หรือครับ เหมือนผมนัดไว้มะรีนไม่ใช่หรือ"

"ค่ะ เห็นว่ามีปัญหานิดหน่อย"

ผมขมวดคิ้ว รู้สึกกังวลขึ้นมาเมื่อได้ยินคำว่าปัญหา "งั้นเดี๋ยวผมโทรกลับคุณรัญเลยครับ ขอขอบคุณมากนะคะครับพี่แบ่ง" ผมคุยต่ออีกหน่อยก็เปิดประตูเข้าห้องทำงาน เปิดแฟ้มที่วางรออยู่บนโต๊ะ ตรวจสอบเอกสารไปพลางหยิบโทรศัพท์มาโทรออกและรอให้อีกฝ่ายรับสาย

[ค่ะคุณอุ่น]

"คุณรัญขอโทษทีนะคะ พอดีผมปิดเสียงโทรศัพท์ไว้เลยไม่เห็นว่ามีสายเข้า"

[อ้อไม่เป็นไรค่ะ รัญเองก็โทรเข้าไปหน่อย เลยฝากเรื่องไว้กับคุณแบ่งแทน]

"แล้วนี่มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ"

[พอดีอาการของนิത്യไม่ค่อยดีเลยคะ รัญเป็นห่วงเลยว่าจะเข้าไปดูเย็นนี้]

"คุณนิത്യเป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ" ผมขมวดคิ้ว ละสายตาจากเอกสารตรงหน้า "ผมออกไปโรงพยาบาลตอนนี้เลยดีกว่า"

[คุณหมอบอกว่าเมื่อคืนมีอาการจุกหน้าอกมากกว่าปกตินะคะ แต่ตอนนี้ก็ทุเลาลงแล้ว คุณอุ่นทำงานก่อนเถอะค่ะ แล้วตอนเย็นค่อยแวะเข้าไปก็ได้ เพราะตอนนี้ดิฉันเองก็คงยังพักผ่อนอยู่]

"ก็ได้อีกครับ งั้นเดี๋ยวผมจะโทรหาคุณรัญอีกครั้งนะคะ"

[ได้ค่ะ แล้วเดี๋ยวเจอกันนะคะคุณอุ๋น]

"ครับ ขอขอบคุณมากเลยนะครับ"

ผมวางสายไปด้วยความเคร่งเครียด รู้สึกเป็นกังวลและไม่มีสมาธิจะทำงานต่อ นั่งอ่านเอกสารวนไปวนมาอยู่ไม่ถึงไหนเพราะจับใจความไม่ได้ ยิ่งใกล้เวลาผมก็ยิ่งรู้สึกกลัวมากขึ้นทุกที

ในที่สุดก็ถอนหายใจออกมายาวๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้และนวดขมับตัวเองอย่างเหนื่อยล้า นั่งมาเป็นชั่วโมง แต่เนื้องานที่ทำอยู่แทบไม่คืบหน้า เพราะเสียเวลาไปกับความคิดฟุ้งซ่าน

ก็อก ก็อก

"ขออนุญาตค่ะ"

"เชิญครับพี่แป้ง" ผมตะโกนขานรับ ไม่นานประตูก็เปิดออกพร้อมคนทีเพิ่งขออนุญาตเมื่อครู่เดินเข้ามาด้านใน

"คุณอุ๋นจะรับประทานอาหารกลางวันในห้องทำงานนี้เลยไหมคะ เมื่อครู่คุณรักคุณโทรมาเช็กแล้วค่ะว่าทานหรือยัง"

ผมชะงัก หันไปมองนาฬิกาที่ข้างผนังแล้วก็ต้องตกใจ นี่มันเที่ยงตั้งแต่เมื่อไหร่ เวลาผ่านไปเร็วจนไม่รู้ตัวเลยจริงๆ "แล้วพี่แป้งบอกไปว่าไงครับ" รีบถามกลับไปอย่างรวดเร็ว

อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ แล้วยิ้มกว้าง "บอกไปว่ากำลังทานค่ะ ไม่ต้องทำหน้าตกใจขนาดนั้นก็ได้นะคะท่านรอง"

"ตกใจสิครับ นี่ผมมีความผิดติดตัวหลายครั้งแล้ว" โดนรักคุณดูเรื่องลืมหินข้าวกลางวันมากี่รอบแล้วก็ไม่รู้ ขึ้นเเยะกว่านี้มีหวังโดนโกรธหนักแน่

"ถ้าอย่างนั้นพี่ยกเข้ามาให้เลยนะคะ"

"รบกวนด้วยนะครับพี่แป้ง"

"ได้เลยค่ะ"

ผ่านไปสักพักข้าวผัดบุปเปะไข่ดาวพร้อมน้ำส้มแก้วใหญ่ก็มาวางตรงหน้า ผมยังไม่ทันได้ตักข้าวเข้าปาก โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นก่อน ชื่อของรักคุณโชว์ที่หน้าจอทำให้ผมใจกระตุกไปนิดก่อนจะรีบกดรับ

"ครับคุณ"
 [กินข้าวหรือยัง]
 "กินอยู่เลยครับ"
 [เหวอ]
 "แล้วคุณกินข้าวยังครับ นี่ผมก็ว่าจะโทรหาหลังกินเสร็จ"
 [เรียบร้อยแล้ว]
 "แล้ว..."
 [ถ่ายรูปมาหน่อย]
 "อะไรนะครับ"
 [ถ่ายรูปจานข้าวมาหน่อย]
 "ทำไมล่ะครับ ไม่เชื่อผมเหวอ" ผมทำเสียงอ่อน แต่ในใจแอบสะดุ้งไม่น้อย
 นี่เขาจับผิดผมอยู่เหวอเนี่ย "คุณก็..."
 [ถ่ายมา]
 "โอเคครับ ฉันเดี๋ยวผมวางแล้วถ่ายไปนะ"
 [กดวิดีโอคอลล์]
 "ตะ...แต่"
 เชือก!
 ผมสะดุ้งทันทีเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณดังใกล้หู เมื่อยกมือถือออกมาดู
 ก็พบว่าอีกคนวิดีโอคอลล์มาแล้ว ลอบกลืนน้ำลายลงคอเมื่อสายกำลังเชื่อมต่อ
 จนกระทั่งปรากฏใบหน้าเรียบนิ่งของรักคุณผมก็ขยับยิ้มแย้ม
 "คุณ"
 [ไหนจานข้าว]
 "ผม..."
 [หันหลังไป]
 "แต่ว่า..."
 [โอบอุ้ม]
 ผมเสียบเมื่ออีกคนเอ่ยปากเสียงดู ก่อนจะค่อยๆ กดเปลี่ยนโหมดเป็น

กล้องหลังและหันโทรศัพท์ที่ไปทางจานข้าวอย่างกล้าๆ กลัวๆ รักคุณขมวดคิ้ว
แน่นขึ้นจนผมไม่กล้ากดสลับกล้องกลับมา แต่ปลายสายก็เอ่ยปากเสียก่อน

[พอแล้ว]

"...คุณครับ"

[ไหนดอกกำลังกิน ยังไม่แตะเลยสักคำ เขามาวางให้มันระเหยเข้าปาก
เองเหวอ]

"ก็...กำลังจะกิน แต่คุณโทรเข้ามาก่อนนี่ครับ"

[พี่แบ่งบอกกำลังกินตั้งแต่สิบนาทีก่อนแล้ว]

"...ผมขอโทษครับ"

[รีบกินได้แล้ว เย็นหมดแล้วมั้งนั่น]

"คุณโกรธเหวอ"

[ไม่ได้โกรธ] อีกคนถอนหายใจ คิ้วที่ขมวดเข้าหากันคลายลงเล็กน้อย
[แต่แค่ไม่ชอบที่นายไม่ดูแลตัวเอง เรื่องดูแลคนอื่นนะเก่งนัก ที่เรื่องตัวเองละ
ไม่ไหวเลย]

ผมยิ้มกว้างกับคำดูเสนาะรักของอีกฝ่ายแล้วมองไปตามโครงหน้า
ได้รูป "เดี๋ยวกินแล้วครับ"

[อืม จังไปกินไป เดี่ยวทำงานต่อแล้ว]

"โอเค เจอกันคืนนี้นะครับ"

คนในหน้าจอพยพหันมารับปลายอมยิ้มเล็กน้อย มองแล้วชื่นใจ ผมมอง
เขาโบกมือไปมาอยู่พักหนึ่งก่อนที่สายจะตัดไป จากนั้นก็วางโทรศัพท์และเริ่ม
ลงมือกินข้าว นี่ถ้าเขารู้ว่าอาหารที่บอกว่าจะเย็นนี้มันยังร้อนอยู่เลยเพราะเพิ่ง
ยกมา...ผมคงโดนเยาะกว่านี้อีกเท่าตัว

"ถึงแล้วครับคุณรัญ" ผมกรอกเสียงตอบปลายสายไปแล้วก็กวาดสายตา
มองทั่วร้าน จนสะดุดตาเข้ากับมือที่ยกสูงขึ้นจากมุมข้างกระจกด้านขวา
ยิ้มกว้างแล้ววิ่งเข้าไปนั่งเก้าอี้ตรงกันข้ามกับคนที่นั่งรออยู่แล้ว "ขอโทษนะครับ
มาสายไปนิด"

"ไม่หรอกค่ะ รัญก็เพิ่งลงมาได้ไม่นาน"

"มาโรงพยาบาลตั้งแต่เช้าเลยเหรอครับ"

"ค่ะ พอดีช่วงนี้อาการไม่ค่อยดีเท่าไร"

"แล้วคุยกับคุณหมอว่าไงยังงัยบ้างครับล่าสุด" ผมเอ่ยปากถามไปเมื่อก็ปฏิเสณเมนูที่พนักงานยื่นมาให้ "ผมขอคาปูชิโนร้อนแก้วหนึ่งแล้วกันครับ ใส่แก้วพลาสติกนะคะครับ" ผมบอกรับริกรไปงายๆ แล้วหันมาหาอีกคนต่อ

"ก็อย่างที่คุณกันนั้นล่ะค่ะ เกรงว่าจะย้อมานานเกินไปแล้ว"

ผมเงยบ คุ่นคิดอะไรในใจพลางขมวดคิ้วแน่นอย่างกังวล

"อันที่จริงที่วันนี้รัญโทรตามคุณอุ๋นกะทันหันก็เพราะมีเรื่องอยากคุยนะค่ะ ยังงัยรัญว่านิตยคงจะไม่ยอมแน่ ดูท่าทางแล้วยังอยากจะทำอะไรต่ออีกสักหน่อย"

"แต่มันอันตรายไม่ใช่เหรอครับ"

"เรื่องนี้รัญคุยกับเจ้าตัวหมดแล้ว ความจริงก็มีทั้งส่วนที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย เรียกว่าพูดยากเลยดีกว่า สุดท้ายเลยคิดว่าคุยกับคุณอุ๋นคงเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว"

"พูดแบบนี้แล้วผมใจไม่ค่อยดีเลย"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณอุ๋น มาถึงขนาดนี้แล้วอะไรจะเกิดก็คงต้องเกิดที่ผ่านมาก็ต้องขอบคุณคุณอุ๋นมากแล้ว"

"ผมไม่ค่อยได้ทำอะไรหรอกครับ"

"ไม่จริงเลยคะ ถ้าไม่ได้คุณอุ๋นปานนี้คงแย่"

ผมยิ้มบาง รู้สึกประหม่าเมื่อถูกชมตรงๆ แบบนี้ "งั้นเราขึ้นไปกันเลยไหมครับ" เอ่ยปากเมื่อพนักงานมาเสิร์ฟกาแฟแล้ว

"เดี๋ยวค่ะคุณอุ๋น"

"ครับ?"

"เรื่องนี้ยังไม่ได้บอกคุณรัญคุณไช้ไหมคะ"

"ยังครับ"

"รัญขอโทษนะค่ะที่ทำให้ลำบากใจ แต่เรื่องนี้เจ้าตัวเป็นคนขอไว้จริงๆ"

ว่าอย่าบอกใครอีก"

"ครับ ผมเข้าใจ"

"แต่คงอีกไม่นานหรอกค่ะ สภาพจิตใจก็เหมือนจะดีขึ้นมากแล้ว"

"ครับ"

คุณรัฐอมยิ้มมองผม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้เขาต้องเอ่ยปากถาม "ทำไมเหวอครับ"

"รัฐแค่กำลังคิดว่าคุณอุ้นนี้เป็นนิยามของคำว่าดีเกินไปจริงๆ นะคะ"

"อะไรนะครับ"

"ถ้ารัฐเป็นแฟนคุณอุ้น รัฐคงน้อยใจวันละหลายๆ รอบ"

ผมหัวเราะเบาๆ ก่อนจะส่ายหัว "คุณรัฐพูดเกินไปแล้วครับ"

"ก็เล่นใจดีกับคนอื่นไปทั่วเลยนี่คะ"

ผมยิ้มบาง ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปอีกเพราะรู้ว่าคำพูดของอีกฝ่ายกำลังแทงเข้ามาที่กลางใจ นี่คงเป็นปัญหาเดียวที่ติดตัวมาตลอดตั้งแต่ช่วงที่ผมกับรักคุณเจอกันใหม่ๆ จนถึงตอนนี้ปัญหานั้นก็ยังไม่หายไปได้ เพราะผมมีสัมผัสพิเศษกว่าคนทั่วไป และจะให้ตัดใจวางเฉยมันก็ไม่ใช่นิสัย แม้ที่ผ่านมาจะเพลาลงบ้างแล้ว แต่เมื่อเจอเรื่องใหญ่ๆ ก็รู้สึกปล่อยไปไม่ได้ เพราะผมรู้ว่าตัวเองสามารถช่วยทำให้อะไรบางอย่างดีขึ้นได้ แล้วจะมีเหตุผลอะไรที่จะไม่ช่วย

และเพราะผมเชื่อ...

เชื่อในคนข้างๆ ของตัวเอง

- 2 -

* Rukkun's Part

"เลิกกองแล้วมึงจะกลับไปบริษัทกับภูก่อนไหม" ตีที่กำลังเก็บอุปกรณ์ใส่
เป้หันมาถาม ผมละสายตาจากโทรศัพท์หันไปมองมัน "หรืออุ่นมารีบที่นี้"

"เดี๋ยวกลับไปบริษัทก่อน"

"แล้วโทรหาน้องมันยัง"

"ถึงออฟฟิศแล้วค่อยโทร"

"งั้นไปเลยปะ ภูจอดรถไว้ข้างๆ นี่เอง"

เมื่อเปิดประตูเข้าบริษัทผมก็กดโทรศัพท์หาโอบอุ่น รออนสายที่สอง
เจ้าตัวถึงจะรับ

[ครับคุณ]

"เลิกงานหรือยัง"

[เอ่อ...ยังเลยครับ คุณเลิกแล้วหรือ]

"เลิกแล้ว นายอีกนานไหม"

[เดี๋ยวผมรีบไปเลยครับ คุณรอผมหน่อยได้ไหม]

"งานยังไม่เสร็จไม่ใช่หรือ ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวให้ตีมันไปส่งก็ได้"

[ผมไปรับคุณส่งบ้านก่อนดีกว่า]

"ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก"

[ผมไม่ได้ห่วงเพราะคุณเป็นเด็ก แต่ผมห่วงเพราะคุณเป็นคนรักของผม
ต่างหากล่ะครับ]

"เจียบไปเลย"

[แล้ววู้โหมล๊ะครับ]

"ไม่รู้"

ปลายสายหัวเราะอารมณ์ดี ชอบนักร้องทำให้ผมเขินได้ [ครับ คุณกลับ
ดี ๆ นะ ถึงแล้วไลน์บอกผมด้วย]

"อืม...รีบกลับนะ"

[คิดถึงผมละสิ]

"พูดแบบนี้จะให้คิดถึงอย่างเดียวคงไม่ใช่"

[ครับ?]

"อยากมากกว่า"

[คุณ!]

"ไปทำงานไป" ผมยิ้มกว้างกับเสียงโวยวายของอีกฝ่าย จะผ่านมานาน
แค่ไหน พอลากเข้าเรื่องนี้ที่ไรเป็นต้องกระวนกระวายทำอะไรไม่ถูกทุกที

"แห่ทำอะไรน้องมันอีก"

ผมกลกอกตา หันไปหาไอ้เพื่อนตัวดีที่ไม่เคยเข้าข้างกันสักครั้ง "ใครแห่
ใครกันแน่วะ"

"ที่กูได้ยินนะมึงทั้งนั้น"

ผมยกไหล่ไม่ใส่ใจ ทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ทำงาน "หิวแล้ววะ"

"หาไรกินก่อนกลับปะละ แวะห้างทางผ่าน"

"อืม...ก็ดี"

"หรือว่าอู่นจะกลับมากินที่บ้านด้วย"

"ไม่หรอก คงตึกอีกนั่นแหละ" ผมยิ้ม "นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผิคนัดหรรอก
พอบอกจะรีบกลับ สุดท้ายก็ตึกประจำ"

"อะไร ทำเสียงแบบนี้เนียนหรือไง"

"งอนอะไรของมึง"

"เข้า ปากแข็งเข้าไป น้อยใจกับอกน้อยใจ งอนกับอกงอน"

"เจียบนำ ลูกเลย หิวแล้ว!"

ผมว่าสั้นๆ แล้วลุกขึ้นเดินนำไปที่รถไม่รู้ทำไมคนรอบตัวถึงชอบนำเวลาที่หายไปให้ผมหงุดหงิดได้เนี่ย!

"เป็นอะไรไป"

ผมเงยหน้าจากจอบมือถือขึ้นมองไอ้ต๊ี่ เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมา "ฮะ?"

"ทำหน้าบึ้งเขียว ข้าว่านะกินเข้าไปมั้ง หายร้อนหมดแล้วมั้ง"

"อืม" ผมครบคำตอบแล้วหลุบตามองหน้าจอบอีกครั้งก่อนถอนหายใจ

"ตกลงเป็นอะไร" มันย้าถาม

"ก็เปล่า"

"เฮ้อ? อะไรของมึงวะ"

"ช่วงนี้อุ่นแปลกๆ"

"แปลก?"

"อืม"

"แปลกยังไง ขยายความสิวะ"

"ก็แปลก ไม่เหมือนเดิม ไม่รู้สิ" ผมถอนหายใจอีกครั้ง วางมือถือลงบนโต๊ะ

"อะไรของมึง รู้ว่าแปลก แต่อธิบายไม่ได้ว่าจั้น" มันหัวเราะ ยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเล็กน้อยแล้วพูดต่อ "ขอตัวอย่างเหตุการณ์หน่อย"

"ก็แบบ..."

"แบบ?"

"โธ้ย ไม่รู้เว้ย! กูก็ไม่แน่ใจ"

"ไอ้จี้ ก็บอกว่าให้ลองยกตัวอย่างมา กูจะช่วยฟังให้ว่าคนบ้าอย่างมึงคิดมากไปเองหรือเปล่า"

"อ้าวไอ้ต๊ี่ มึงหลอกต่ากูนี่"

"พูดมา"

"ก็อย่างทีบอกนั่นแหละ ช่วงนี้ผิदनัดกูบ่อย กลับก็ตึก"

"งานน้องมันเยอะหรือเปล่า เมื่อก่อนก็ทำงานหนักอยู่บ่อยๆ จำได้ปะที่มึงต้องไปนั่งเฝ้าให้กินข้าวเที่ยงตรงเวลา ก็ไม่เห็นแปลกปะวะ"

"มันก็ใช่ แต่แบบ..." ผมจึ๊ปาก ทิ้งหัวตัวเอง "ไม่รู้ว่ะแม่ง!"

"จะบอกว่ำน้อยใจ?"

"เปล่า!" ผมปฏิเสธรวดเร็วพลางแยกเขี้ยวขู่ "คือเมื่อก่อนทำงานหนักก็จริงใจ แต่ก็ไม่ค่อยผิदनิด"

"มึงกำลังคิดอะไรอยู่คุณ"

"อะไร" ผมขมวดคิ้ว เมื่ออีกคนหรีตามอง

"หน้ามึงมันฟ้อง กำลังสงสัยอุนหรือไง"

"กูเปล่า"

"โกหก"

"เฮอ!"

"ทำไมวะ อุนเปลี่ยนไปมากหรอ เขาไม่ดูแลมึงเหมือนเดิม? ไม่รักมึงเหมือนเดิม? ไม่ทำการบ้าน? หรือยังงัย"

"ก็เปล่า ใ้เรื่องไม่ทำการบ้านนั้นก็ปกติ ไม่ได้บอຍอยู่แล้วตั้งแต่แรก ใ้เด็กนั่นมันขี้เป็นห่วงเกินเหตุ"

พอพูดกันตรงๆ แบบนี้โดยไม่เขินแล้วใ้ตื่ก็หัวเราะในคอ ก่อนจะส่ายหน้าแล้วจ้องตาผมจริงจัง "มึงไม่เชื่อใจอุนหรอวะ"

"กูเปล่า! กูแค่...แค่..." ผมขมวดคิ้วแน่นขึ้นเมื่อพบว่าหลังจากที่โพล่งปฏิเสธออกไปโดยไม่หยุดคิดก็ต้องมาอ้ออึ้งเพราะหาประโยคต่อไปมาพูดไม่ได้

"มึงไม่เชื่อใจอุน"

"กูไม่ได้ไม่เชื่อ..."

ผมชะงักคำพูดไว้แค่นั้นเมื่อโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะส่งเสียงร้อง พอหันไปมองก็เห็นชื่อโอบอุนไซวี่ขึ้นที่หน้าจอ ผมเม้มปากพลางเหลือบมองใ้ตื่ที่ส่งสายตาล้อเลียนมาให้ก่อนตัดสินใจหยิบขึ้นมากดรับ

"ฮัลโหล"

[แวะกินข้าวกับพี่ตี๋เธอครับ]

"อืม"

[พอดีผมเพิ่งเห็นไลน์ คุณกลับหรือยัง]

"ยัง อยู่ที่เดิมเนี่ย"

[เสียงดูไม่ดีเลย โกรธผมเหรอครับ]

"เปล่า ไม่ได้โกรธ"

[อย่าโกรธผมเลยนะครับ แล้วนี่จะกลับบ้านเลยไหม]

"เดี๋ยวอีกไม่นานก็กลับ กินใกล้เสร็จแล้ว"

[จนถึงบ้านแล้วบอกผมด้วย กลับดีๆ นะครับ]

"อืม...แล้วนายจะกลับหรือยัง"

[อีกสักพักก็คงกลับครับ]

"อืม"

[แล้วเจอกันที่บ้านครับ ผมรักคุณนะ]

"...อืม"

[รักคุณมากนะครับ]

"รู้แล้วน่า วางไปได้แล้ว"

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากปลายสายก่อนที่จะกดวาง พอพ้นโอบอุ้มมาได้ก็หันมาเจอไอ้ต๊ี่ที่ยิ้มล้อเลียนอยู่ไม่ต่างจากเมื่อครู่

"เห็นมะ มึงงอนอุ้มไม่ได้หรอก คุณโทรศัพท์ก็กินหน้าบึ้ง"

"เงินหน้าบึ้งอะไรของมึงไม่เคยได้ยิน"

"ศัพท์ใหม่ที่อุ้มคิดให้มึงโดยเฉพาะ ปกติเขาเงินแล้วหน้าแดงกัน แต่มึงเงินแล้วหน้าบึ้งปากคว่ำ"

"จะหยุดไหมไอ้ต๊ี่ เดียวก็จิ้มแมงเลย" ผมว่าพาลงหยิบส้มขึ้นมาทำท่าจะแทงจนไอ้ต๊ี่ยกสองมือยอมแพ้

"โอ๊ย กัดแล้ว"

"จะกลับแล้ว"

"อะไร กินได้ไม่ถึงไหน อืมแล้วเหอ"

"เห็นหน้ามึงแล้วแตกไม่ลง"

"ใช่เหอ" หน้าแบบนี้เนี่ยแหละแซวกูอยู่ได้ "ไม่ใช่อดข้าวประท้วงแฟนเหอวะ"

ผมกลอกตา ลุกขึ้นยืนแล้วคิดว่ากุญแจรถที่อีกฝ่ายวางไว้ข้างๆ กระเป๋าตั้งค์ มาถือ วางแบงก์พันลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ก้าวพรวดออกจากร้านโดยไม่ฟังเสียงเรียกของไอ้ตั้ ตรงไปที่รถ ขึ้นไปนั่งสตาร์ทเครื่องเสร็จสรรพ รอไม่เกินสิบนาทีเจ้าของรถก็เปิดประตูสอดตัวเข้ามานั่งหลังพวงมาลัยด้วยอาการเห็น้อยหอบ

"มึงແ່ม่ง โกรธทีไรเป็นนี่ทุกที ทำเอากุใจแป้วเลย คิดว่าจะขับหนีทิ้งกุไป แล้วยะเนี่ย"

"ก็อยากทำอยู่"

"รถกูแท้ๆ"

"อยากมาล้อกูมากทำไม"

"ซี้หุ่ดหิดไม่หาย กูจะฟ้องน้องอูน"

"ฟ้องไปเลย ทำไรกูได้ที่ไหน"

"ที่ตอนนี่ล่ะปากดี มึงก็เก่งกับทุกคนยกเว้นน้องนั่นแหละ"

"เจียบแล้วขับรถไปเลย"

ผมค้อนใส่อีกฝ่ายก่อนจะหันออกนอกหน้าต่าง ได้ยินเสียงคนข้างๆ หัวเราะในลำคอก่อนที่รถยนต์จะค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถ ผมขมวดคิ้วหุ่ดหิดอยู่ในใจ ไม่รู้จะจัดการกับความรู้สึกที่ยังก่รุ่นอยู่ในอกนี้ยังไง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)